

Manifestări ale uceniciei

„Amintindu-ne neîncetat de lucrarea voastră în credință, de osteneala voastră în dragoste și de răbdarea voastră în nădejdea în Domnul nostru Isus Cristos, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru.”

1 Tesaloniceni 1:3

Ucenicii lui Cristos sunt cei care L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor al lor. În plus, ei și-au dedicat viața cauzei divine reprezentate de El, acceptând invitația Lui de a-și lua crucea și de a-l urma pașii, chiar până la moarte. (Matei 16:24). Cuvântul „ucenic” înseamnă „cel care învață sau elev”, iar ucenicii lui Cristos primesc învățătura de la Isus, pe care îl acceptă ca Domnul lor și al cărui cuvânt reflectă voia Tatălui lor Ceresc.

Isus a spus despre Natanael: „Iată un adevărat israelit, în care nu este vicleșug!” (Ioan 1:47). Acest lucru implică faptul că, în zilele lui Isus, existau unii care erau considerați israeliți, dar care nu erau, în sensul că viețile lor nu erau suficient de armonizate cu voia Dumnezeului lui Israel. Din această cauză, ei nu l-au acceptat pe Isus ca Mesia promis. Același lucru este valabil și în ceea ce privește Israelul spiritual din prezent, alcătuit din ucenicii lui Cristos. Există ucenici „adevărați”. Cu toate acestea, există și cei care se declară urmași ai lui Isus, dar care sunt ucenici doar cu numele, deoarece nu se conformează învățăturilor Domnului.

Sinceritatea inimii este una dintre calitățile de bază ale adevăratului ucenic. Cei care sunt sinceri se vor

strădui să-și manifeste mărturisirea nu doar prin cuvinte, ci și prin fapte. Apostolul Ioan a scris: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și în adevăr. Și prin aceasta știm că suntem din adevăr și ne vom asigura inimile înaintea Lui.” 1 Ioan 3:18,19

Frații din Tesalonic, cărora le este adresat textul nostru de început, erau în mod evident foarte credincioși „în faptă și în adevăr”, demonstrând autenticitatea mărturisirii lor ca ucenici. Pavel i-a lăudat pentru lucrarea lor făcută cu credință, pentru efortul lor din dragoste și pentru răbdarea lor plină de speranță. Fiecare adevărat ucenic al lui Cristos trebuie să aibă o credință care mută munții, să fie plin de iubire și să fie răbdător și îndelung răbdător în slujba Domnului, a Adevărului și a fraților.

Lucrarea credinței

Pavel i-a lăudat pe frații din Tesalonic pentru „lucrarea lor de credință”. Aceasta este o expresie foarte potrivită, pentru că acolo unde există credință adevărată, vor exista inevitabil și fapte asociate cu ea. Iacov a rezumat foarte frumos acest lucru, când a scris: „Credința, dacă nu are fapte, este moartă, fiind singură. Da, un om poate spune: «Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără faptele tale, și eu îți voi arăta credința mea prin faptele mele.»” (Iacov 2:17,18). Ilustrația pe care a folosit-o Iacov a fost cazul unui frate sau al unei surori sărace care vine în comunitatea noastră. (Iacov 2:15,16). Dacă persoana respectivă este ignorată, aceasta dezvăluie o lipsă a faptelor care ar trebui să decurgă dintr-o credință adevărată.

Există multe moduri în care credința lucrează. În scrisoarea sa către frații evrei, Pavel menționează multe dintre acestea. Citând fragmente din această relatare, citim: „Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, fiul lui ; ... Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, mișcat de teamă, a pregătit o corabie pentru mântuirea casei sale; ... Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care urma să-l primească ca moștenire, a ascultat; ... Tot prin credință, Sara însăși a primit puterea să zămislească și a născut un copil când era deja bătrână; ... Prin credință, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a jertfit pe Isaac; ... Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif; ... Prin credință, Iosif, când a murit, a făcut pomenire de plecarea copiilor lui Israel și a dat poruncă cu privire la oasele sale; ... Prin credință, Moise, când a ajuns la vârsta maturității, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere neazuri împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile păcatului pentru o vreme.” Evrei 11:4-25

Acestea sunt doar câteva dintre manifestările credinței pe care Pavel le-a culeas din viețile multor personaje din Vechiul Testament. Apoi adaugă: „Ce să mai spun? Căci nu mi-ar ajunge timpul să vorbesc despre Ghedeon, despre Barac, despre Samson și despre Ieftae; despre David, de asemenea, și despre Samuel și despre profeți: care, prin credință, au cucerit împărății, au făcut dreptate, au obținut promisiuni, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, din slăbiciune au fost întăriți, au devenit viteji în luptă, au pus pe fugă oștirile străinilor. Femeile și-au primit morții înviați.” Evrei 11:32-35

Aici Pavel menționează faptele credinței în cazuri în care Domnul i-a răsplătit pe cei credincioși în moduri care au demonstrat mulțumirea Sa față de ei. Apoi continuă: „Alții au suferit încercări de batjocură crudă și biciuiri, ba chiar lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, ispitiți, uciși cu sabia; au răătăcit îmbrăcați în piei de oi și de capre; fiind săraci, chinuiți, torturați; (De care lumea nu era vrednică:). rătăceau prin deșerturi, prin munți, prin peșteri și prin vizuini ale pământului.” Evrei 11:36-38

După cum se arată aici, mulți au avut parte de încercări și persecuții deoarece, prin credința lor, au apărat cauza Domnului și nu au vrut să facă compromisuri cu puterile răului care îi înconjurau. O bună ilustrare în acest sens este cazul celor trei prieteni ai lui Daniel, care au refuzat să se închine icoanei care fusese ridicată la porunca lui Nebucadnețar. Cei care refuzau să se închine acestei icoane urmau să fie aruncați într-un cuptor aprins și distruși. (Daniel 3:1-12). Când li s-a dat o a doua șansă, și după un avertisment din partea lui Nebucadnețar, acești credincioși neclintiți au spus: „Dacă este așa, Dumnezeul nostru pe care-L slujim ne poate izbăvi din cuptorul aprins de foc, și El ne va izbăvi din mâna ta, o, împărate. Dar dacă nu, să știi, o, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.” Daniel 3:17,18

Aici, lucrarea credinței a fost refuzul de a se închina chipului de aur pe care îl ridicase Nebucadnețar. Acești trei evrei aveau credința că Dumnezeul lor era în stare să-i scape de o moarte crudă în cuptorul aprins. Pe de altă parte, ei nu știau dacă aceasta va fi voia Lui pentru ei. Cu toate acestea, credința a lucrat pentru a le da biruință asupra ispitei, indiferent de

rezultatul final. Ei aveau credința că, dacă vor muri, va fi pentru că Dumnezeu lor a văzut că această „ ” va fi cea mai bună. Speranța lor adevărată era izbăvirea într-o „înviere mai bună”. Evrei 11:35

Iubirea lucrează

Există multe moduri în care iubirea lucrează. Fraților evrei, Pavel le-a scris: „Dumnezeu nu este nedrept să uite lucrarea voastră și ostenele voastre de iubire, pe care le-ați arătat față de Numele Său, slujind sfinților și slujind în continuare.” (Evrei 6:10). Aici, „munca iubirii” la care se face referire este în favoarea fraților. Acest lucru este în conformitate cu instrucțiunea Domnului că ar trebui să ne iubim unii pe alții așa cum El ne-a iubit. Iubirea Lui pentru noi L-a determinat să-și dea viața pentru noi. Astfel, în îndemnul său, Ioan a scris că ar trebui să fim plini de iubire: „Ar trebui să ne dăm viața pentru frați.” 1 Ioan 3:16

Munca iubirii este voluntară. Cineva poate fi constrâns de iubire, dar nu obligat. Iubirea se bazează pe altruism și este de la Dumnezeu. În Dumnezeu, avem exemplul suprem al iubirii. Toate lucrările Sale creatoare sunt, dintr-un anumit punct de vedere, dovada iubirii Sale. El nu avea nevoie de lucrurile pe care le-a creat. Ele erau pentru binele creației Sale. Cea mai remarcabilă dovadă a iubirii lui Dumnezeu este darul Fiului Său unic, care a venit să fie Răscumpărătorul și Mântuitorul lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său unic, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

În mai multe pasaje din Noul Testament, cuvântul grecesc „agape” – care înseamnă „dragoste” – este tradus prin „caritate”. Deși majoritatea celor care

studiază Biblia preferă cuvântul „dragoste” în locul celui de „caritate”, totuși caritatea pură se apropie mai mult, ca sens, de ceea ce Scripturile indică a fi dragostea divină. Caritatea este actul de a dăruia celor de la care nu se poate spera la nimic în schimb. Acest lucru a fost valabil în cazul darului lui Dumnezeu, Fiul Său. Când acceptăm acest dar, o facem cu înțelegerea că nu putem face nimic pentru a-l răsplăti. Tot ce putem face este să ne exprimăm aprecierea acceptând darul și dedicându-ne din toată inima celui care l-a oferit.

Iubirea lucrează, iubirea dăruiește și, astfel, iubirea se manifestă în slujirea Domnului, a Adevărului și a fraților – totul „fără condiții”. Unde iubirea umple inima, vor fi fapte de iubire. Vor fi sacrificii zilnice în numele altora, în special al fraților. Va exista un zel arzător de a-L sluji pe Domnul și de a-L vesti laudele. Când nu există astfel de manifestări, înseamnă pur și simplu că lipsește iubirea. Așa cum a întrebat Ioan: „Cum rămâne iubirea lui Dumnezeu” în astfel de oameni? 1 Ioan 3:17

Pavel menționează alte fapte de iubire care trebuie să se regăsească în inimile și viețile ucenicilor Domnului. „Iubirea este îndelung răbdătoare și plină de bunătate; ... nu pizmuiește; ... nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie ușor, nu gândește rău; nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr; toate le rabdă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le îndură. Iubirea nu pierie niciodată.” (1 Corinteni 13:4-8). Nu trebuie să ne așteptăm ca, în firea noastră căzută, să putem fi atât de plini de iubire încât să ne ridicăm perfect la înălțimea acestor diverse calități. Cu toate acestea, dacă avem dorința din inimă de a face acest lucru, ele se vor manifesta în mare măsură în relațiile

noastre unii cu alții și, de asemenea, față de cei cu care intrăm în contact în lume.

Speranță răbdătoare

Pavel laudă, de asemenea, „răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Cristos” a fraților din Tesalonic. În alt loc, el a scris: „Suntem mântuiți prin speranță; dar speranța care se vede nu este speranță; căci ce vede omul, de ce mai speră?” (Romani 8:24). Ca ucenici ai lui Cristos, sperăm în lucrurile pe care Domnul le-a promis, lucrurile pe care încă nu le vedem. Printre acestea, cea mai importantă în Biserica Primară era înființarea împărăției lui Cristos, în care sperau să trăiască și să domnească împreună cu El (Apocalipsa 20:6). Ne bucurăm să realizăm că trăim tot mai aproape de acel moment, dar încă așteptăm împlinirea speranței de a trăi și a domni împreună cu Cristos. Noi, la fel ca ucenicii din Biserica Primară, continuăm să avem nevoie de „răbdarea speranței”.

Această așteptare necesită răbdare și stăruință, deoarece, în timp ce așteptăm, trebuie să îndurăm încercări. Pavel a scris din nou: „Ne laudăm și cu necazurile, știind că necazul produce răbdare; iar răbdarea, experiență; iar experiența, speranță; iar speranța nu ne face de rușine, pentru că dragostea lui Dumnezeu este revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.” Romani 5:3-5

În Cartea Evreilor, citim despre întoarcerea promisă a lui Cristos, care este direct asociată cu nevoia de răbdare a ucenicilor. „Aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va întâzia. Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se va da înapoi, sufletul

Meu nu va avea plăcere în el.” (Evrei 10:36-38). De la apostolul Iacov citim: „Fiți deci răbdători, fraților, până la venirea [greacă: prezența] Domnului. Iată, grădinarul așteaptă rodul prețios al pământului și are multă răbdare pentru el, până când primește ploaia timpurie și cea târzie. Fiți și voi răbdători; întăriți-vă inimile, căci venirea [prezența] Domnului se apropie.” Iacov 5:7,8

În providența Sa, Domnul a permis adesea poporului Său să creadă că împlinirea planului Său era mai aproape decât s-a dovedit a fi de multe ori. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește întoarcerea lui Cristos și instaurarea împărăției Sale. Mulți dintre ucenicii din Biserica Primară credeau că întoarcerea lui Cristos era foarte aproape. Cu toate acestea, Petru și alții au putut vedea, înainte de a-și încheia cursa, că aceasta nu avea să aibă loc în zilele lor. Este însă îndoielnic dacă vreunul dintre ei și-a dat seama că vor trece atâtea secole înainte ca această realizare remarcabilă a planului lui Dumnezeu să aibă loc.

Chiar și așa, această speranță glorioasă era atât de prețioasă încât în fiecare zi așteptau împlinirea ei, dând dovadă de răbdare și perseverență. Așa s-a întâmplat și cu frații din Tesalonic și, judecând după observația lui Pavel din textul nostru, ei au așteptat cu răbdare împlinirea speranței lor în mod corespunzător, continuând să fie activi în slujba Domnului. Ei au așteptat în mod activ.

Proclamarea mesajului

În pasajul biblic prezentat, atunci când apostolul Pavel i-a lăudat pe frații din Tesalonic pentru lucrarea lor făcută cu credință, el se referea la eforturile lor de a vesti Evanghelia lui Cristos. Acest lucru reiese clar din

contextul cuvintelor apostolului. În versetele următoare citim: „Evanghelia noastră nu a ajuns la voi numai în cuvinte, ci și în putere, și în Duhul Sfânt, și în mare încredere, după cum știți ce fel de oameni am fost printre voi pentru voi. Și ați devenit urmași ai noștri și ai Domnului I , primind Cuvântul în mare suferință, cu bucuria Duhului Sfânt; astfel încât ați fost exemple pentru toți cei care cred în Macedonia și Ahaia. Căci din voi s-a răspândit Cuvântul Domnului nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în orice loc s-a răspândit credința voastră față de Dumnezeu, astfel încât nu mai este nevoie să spunem nimic.” 1 Tesaloniceni 1:5-8

Aici Pavel vorbește despre modul în care a mărturisit Evanghelia celor care deveniseră ucenici în Tesalonic. Zeloșia și credincioșia lui fuseseră manifestate față de ei. El menționează că ei deveniseră urmași ai lui, așa cum el era al lui Cristos, imitând zelul său misionar în vestirea veștii bune. Din această cauză, ei, la rândul lor, deveniseră exemple „pentru toți cei care cred în Macedonia și Ahaia”. Apoi el explică de ce: „Căci de la voi s-a răspândit cuvântul Domnului nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în orice loc se răspândește credința voastră în Dumnezeu.” Acestea sunt afirmații remarcabile!

Isus, Domnul și Învățătorul nostru, ai cărui ucenici ne mărturisim a fi, ne-a lăsat instrucțiuni să fim martorii Lui pe tot pământul. (Matei 28:19; Faptele Apostolilor 1:8). Dacă avem credință în El și în conducerea Lui, vom asculta de instrucțiunile Lui. Neascultarea din toată inima ar fi o dovadă a lipsei de credință, pentru că această lucrare a credinței ar lipsi din viața noastră de zi cu zi. Să fim mai degrabă ca frații din Tesalonic, care au răspândit Cuvântul Domnului în lung și-n lat. Astfel, ei au dat dovadă de credincioșia lor în urmarea

exemplului dat de Pavel. L-au urmat pe el așa cum el l-a urmat pe Isus, care la rândul său a fost credincios în vestirea Evangheliei Împărăției. Matei 4:17; Luca 4:43

Aceeași încercare astăzi

Noi, în prezent, suntem într-o poziție mult mai informată cu privire la desfășurarea planului lui Dumnezeu decât erau cei din Biserica Primară. Cu toate acestea, încercarea de a răbda cu răbdare este și asupra noastră. Cu toții am dori să vedem o realizare rapidă a speranțelor noastre legate de Împărăție, dar nu avem nicio asigurare cu privire la momentul exact în care aceasta se va întâmpla. La fel ca frații din vremea lui Pavel, și noi suntem îndemnați să continuăm să ne dăm viața în slujba Domnului fără să știm cât timp vom mai fi chemați să slujim, să ne sacrificăm și să suferim în acest fel.

De aceea avem nevoie de răbdarea speranței. Această răbdare ne va permite să ne păstrăm speranța, indiferent de cât de lungă ar fi perioada de așteptare și indiferent de cât de grele ar fi experiențele noastre în slujba Domnului în timp ce așteptăm activ. Aceasta este într-adevăr o încercare de răbdare. Să nu ne pierdem entuziasmul inițial pentru Adevăr și slujirea lui doar pentru că pare să existe o întârziere în împlinirea speranțelor noastre. Dumnezeu este un cronometrist perfect, iar fiecare detaliu al planului Său se împlinește exact când El a hotărât că trebuie să se împlinească. Dacă nouă viziunea pare să întârzie, să ne dăm seama că, de fapt, nu este așa. (Habacuc 2:3; Evrei 10:37). Mai degrabă, Domnul ne pune la încercare răbdarea speranței și veghează să vadă cât de zeloși vom continua să fim în slujba Lui, indiferent de cât de lungă ar părea așteptarea.

Când Pavel i-a asigurat pe frații evrei că Dumnezeu nu era nedrept încât să uite munca lor de dragoste, el a adăugat: „Dorința noastră este ca fiecare dintre voi să dea dovadă de aceeași sânguință, până la deplina încredințare a speranței până la sfârșit.” (Evrei 6:10,11). Nu este suficient ca lucrarea noastră de credință, munca de iubire și răbdarea speranței să continue fie pentru o perioadă scurtă de timp, fie pentru mulți ani. Testul adevăratei ucenicii dă este credincioșia până la sfârșitul căii înguste, chiar până la moarte. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Apocalipsa 2:10

În explicarea pildelor semănătorului, Isus a spus: „Pilda este aceasta: sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Cei de pe marginea drumului sunt cei care aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inimile lor, ca să nu creadă și să nu fie mântuiți. Cei de pe stâncă sunt cei care, când aud, primesc Cuvântul cu bucurie; dar aceștia nu au rădăcină, cred pentru o vreme, iar în vreme de ispită se lepădă. Iar cei care au căzut printre spini sunt cei care, după ce au auzit, pleacă și sunt sufocați de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și nu duc roada la desăvârșire. Dar cei de pe pământul bun sunt cei care, având o inimă cinstită și bună, după ce au auzit Cuvântul, îl păstrează și aduc roadă cu răbdare.” Luca 8:11-15

Sămânța care a căzut printre spini conține o avertizare specială pentru toți ucenicii Domnului. Trebuie să fim în alertă, ca nu cumva grijile vieții acesteia să interfereze nejustificat cu lucrarea noastră de credință și cu munca noastră de iubire. „Răbdarea în a face binele” este cea mai bună protecție împotriva acestui pericol, împreună cu rugăciunea pentru putere

neclintită de a continua să muncim până când ne vom încheia cursa. Romani 2:7

În cele din urmă, în ceea ce privește slujitorul care a folosit cu credincioșie bunurile Domnului, citim în Parabola talanților: „Stăpânul său i-a zis: «Bine, slujitor bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.»” (Matei 25:21). Fie ca fiecare dintre noi să-și continue cu credincioșie lucrarea credinței, munca iubirii și răbdarea speranței, „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru”, până la sfârșitul călătoriei noastre pământești.